

Overweging 16 mei 2021

Kort geleden was ik te gast bij een bruiloft. Zeker in deze tijd is dat heel bijzonder. Er mochten maar 30 mensen aanwezig zijn bij de bruiloft. Ik was een van de uitverkorenen.

Ik moest onmiddellijk aan deze bruiloft denken bij het horen van de eerste lezing van vandaag. Die gaat over de keuze van de 12e apostel, de opvolger van Judas. Ik vond het aanvankelijk een tragisch verhaal omdat zich 2 kandidaten aandienden waarvan er maar één uitverkoren mocht worden. Meer kon echt niet. Kennelijk was het getal 12 een harde grens. Het lot viel op Mattias, en toen had ik met Justus te doen die het niet geworden was.

Hoe moeten we dit verstaan, het lot van Justus? Wordt hem tekort gedaan? Om dat te verstaan, ontkomen we er niet aan stil te staan bij de betekenis van de apostelen als leerlingen van Jezus. Boven alles zijn de apostelen getuige geweest van het leven van Jezus op aarde en zijn verrijzenis uit de dood. Nu waren er wel meer mensen getuige van geweest dan enkel die twaalf. We lezen dat Petrus staat temidden van een groep van ongeveer 120 mensen. Dit getal van 120 symboliseert een gemiddelde van 10 personen van elk van de 12 stammen van Israël. De 12 apostelen vertegenwoordigen de 12 stammen en hebben tot taak als getuige van het leven van Jezus de wereld in te gaan en zijn leven en verrijzenis te verkondigen. En die verkondiging heeft een duidelijk doel. Het is een uitnodiging aan elke mens in de wereld om aan te sluiten in het geloof in Jezus, die als zoon door God gezonden is, onder ons geleefd heeft, is opgestaan uit de dood en ten hemel is gerezen. De 12 uitverkoren leerlingen zijn dus allesbehalve een select gezelschap. Ze hebben als opdracht meer leerlingen te vinden en die te laten aansluiten.

Ook de evangelielezing van Johannes dienen we goed te verstaan. Wat lazen we zojuist? De tekst is feitelijk een voorbede van Jezus tijdens het laatste Avondmaal met zijn leerlingen. Jezus bidt tot God, die hij aanspreekt met Heilige Vader, en bidt om bescherming van de 12 leerlingen die de wijde wereld zullen ingaan om te verkondigen en veel kwaad zullen tegenkomen. Maar de lezing is slechts een deel van de voorbede die Jezus dan bidt. Volgend jaar lezen we op deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren het vervolg van deze voorbede en dat begint aldus:

“Het is niet zo dat ik alleen bid voor hen, de leerlingen, maar ook voor degenen die door hun woord in mij zullen gaan geloven.”

De voorbede is dus wel degelijk bedoeld voor Justus, die geen apostel mocht worden, en voor al die andere mensen die om Petrus heen waren verzameld. En evenzo mogen wij onszelf betrokken weten in de voorbede van Jezus, want wij zijn het toch, die door het woord van de apostelen in Jezus zijn gaan geloven?

De passage uit de voorbede van Jezus die mij vanochtend het meeste treft is deze:

“Maar nu kom ik naar U toe,
en spreek ik dit uit in de wereld,
opdat zij *mijn* vreugde ten volle in zichzelf mogen hebben.”

Hierin komt voor mij alles samen. Allereerst markeert deze passage het moment waarop Jezus staat. Hij is afscheid aan het nemen van de aardse wereld, als ware de apostelen verzameld rond zijn sterfbed. Ook al is Jezus lichamelijk kerngezond, het is absoluut de vooravond van zijn sterven op aarde. Tegelijkertijd draagt Jezus aan zijn leerlingen de vreugde van het geloof in hem over: Dat wij hier op aarde kunnen leven zoals God dat met ons voorheeft, in de liefde van God én vol liefde voor onze medemensen, zoals Jezus ons talloze malen heeft voorgeleefd.

We kunnen het verhaal van de 12 leerlingen lezen als een uitnodiging aan onszelf om via ons geloof in Jezus toe te treden tot het eeuwigdurende Verbond van God, de Barmhartige, met zijn Schepping, waar wij allen onderdeel van zijn. Dit is het verbond dat wij trouw mogen blijven tot in onze eigen dood, opdat wij door ons geloof eeuwig leven vinden. Trouw tot in de dood, als waren het woorden van gelofte tijdens een huwelijksvoltrekking.

Hoe kunnen wij mediteren bij de lezingen van vanochtend? Wat u kunt overwegen is de woorden van het Onze Vader in stilte bij u binnen te laten komen. Dat zijn de woorden van het laatste Avondmaal die wij dagelijks of wekelijks bidden. De woorden staan iets verderop in het boekje van de viering afgedrukt. Wellicht dat er woorden tussen staan die voor u een diepere betekenis hebben. Die woorden kunnen ons sterken om ons geloof uit te dragen als ware wij leerlingen van het eerste uur. Maken we nu ruimte in onszelf om de woorden van Jezus op ons in te laten werken. Amen.